ECLI:LV:AT:2021:0304.A420195715.12.L
Lieta Nr. A420195715, SKA-823/2021
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS
Rīgā 2021.gada 4.martā

[1] Senātā saņemta pieteicējas /pers. A/ kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 22.decembra spriedumu lietā par Valsts ieņēmumu dienesta 2015.gada 11.marta lēmuma Nr. 22.10/L-11237 atcelšanu daļā.

Atbilstoši apgabaltiesas spriedumā norādītajam ar iestādes lēmumu pieteicējai papildu nomaksai budžetā noteikts iedzīvotāju ienākuma nodoklis, nokavējuma un soda nauda. Valsts ieņēmumu dienests secināja, ka par pieteicējas ienākumu ir atzīstama un ar iedzīvotāju ienākuma nodokli ir apliekama arī tā nekustamā īpašuma pirkuma maksas daļa, ko pieteicēja kā nekustamā īpašuma pārdevēja nodeva glabāšanā zvērinātam notāram.

[2] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 328.panta pirmās daļas 6.punktam kasācijas sūdzībā ir jānorāda, kādu materiālo vai procesuālo tiesību normu tiesa pārkāpusi un pamatojumu, kā izpaužas šis pārkāpums. Ja minētā prasība nav ievērota, tad atbilstoši Administratīvā procesa likuma 338.[1]panta pirmajai daļai kasācijas tiesvedību atsakāms ierosināt.

Senatoru kolēģija turpmāk norādīto apsvērumu dēļ atzīst, ka kasācijas sūdzība neatbilst Administratīvā procesa likuma 328.panta pirmās daļas 6.punkta prasībām, tāpēc kasācijas tiesvedību atsakāms ierosināt.

[3] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka, izskatot lietu, apgabaltiesa nav ņēmusi vērā, ka pieteicēja faktiski nav saņēmusi atsavinātā nekustamā īpašuma pirkuma maksas daļu, jo ir to nodevusi glabāšanā zvērinātam notāram.

Jautājumu par to, vai nodokļu maksātājam ir jāmaksā iedzīvotāju ienākuma nodoklis no nekustamā īpašuma atsavināšanas rezultātā gūtā ienākuma, ko nodokļu maksātājs pēc nekustamā īpašuma atsavināšanas nodod glabāšanā zvērinātam tiesu izpildītājam, Senāts šajā lietā jau ir risinājis 2020.gada 23.oktobra spriedumā. Apgabaltiesa, izskatot lietu no jauna, atbilstoši Administratīvā procesa likuma 350.panta pirmajai daļai ir ņēmusi vērā minētajā Senāta spriedumā sniegto tiesību normu interpretāciju, ir izvērtējusi lietas dalībnieku argumentus un ir sniegusi atbildes uz tiem. Kasācijas sūdzībā nav norādīts, kādas tiesību normas apgabaltiesa ir pārkāpusi, atzīstot, ka ar iedzīvotāju ienākuma nodokli tiek aplikta arī tā ienākumu daļa, kas nodota glabāšanā citai personai. Apstāklis, ka pieteicēja nepiekrīt lietas iznākumam un uzskata to par netaisnīgu, nenozīmē, ka apgabaltiesa ir pieļāvusi tiesību normu pārkāpumus.

[4] Kasācijas sūdzībā pausti argumenti, ka, aprēķinot nodokli no kapitāla pieauguma, ir jāņem vērā izdevumi par starpnieka (mākleŗa) sniegtajiem pakalpojumiem.

Arī šis jautājums tika risināts šajā lietā taisītajā Senāta 2020.gada 23.oktobra spriedumā. Izskatot pieteicējas kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 22.janvāra spriedumu daļā, Senāts minētajā spriedumā atzina, ka apgabaltiesa ir pareizi interpretējusi likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.[9]panta piekto daļu un ir pamatoti atzinusi, ka izdevumi par mākleŗa sniegtajiem pakalpojumiem kapitāla pieauguma aprēķinā nav ņemami vērā. Līdz ar to Senāts 2020.gada 23.oktobra spriedumā pieteicējas kasācijas sūdzību atzina par nepamatotu. Šobrīd pieteicēja faktiski atkārtoti iebilst pret Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 22.janvāra spriedumu daļā, kas ir stājusies spēkā, taču tas nav pieļaujami, jo atbilstoši Administratīvā procesa likuma 263.panta ceturtajai daļai un likuma „Par tiesu varu" 16.pantam spēkā stājies tiesas spriedums ir visiem saistošs un obligāti izpildāms arī tad, ja persona tam nepiekrīt.

[5] Pieteicēja uzskata, ka attiecībā pret pieteicēju ir pārkāpts vienlīdzības un procesuālā taisnīguma princips. Taču kasācijas sūdzībā nav izskaidrots, kā ir izpaudies šo principu pārkāpums. Kā jau minēts, atbilstoši Administratīvā procesa likuma 328.panta pirmās daļas 6.punktam kasācijas sūdzībā jānorāda pamatojums, kā kasatora ieskatā tiesa ir pārkāpusi konkrēto tiesību normu. Neargumentēti apgalvojumi paši par sevi nav pietiekami, lai uzskatītu, ka tiesa ir pieļāvusi pārkāpumu.

[6] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka Valsts ieņēmumu dienests ir nepareizi aprēķinājis budžetā maksājamo nodokli, jo nav ņēmis vērā, ka atsavinātais nekustamais īpašums bija kopīpašums.

Senatoru kolēģija vērš pieteicējas uzmanību uz to, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 347.panta pirmo daļu kasācijas instances tiesas kompetencē ir pārbaudīt nevis iestādes rīcības un lēmuma tiesiskumu un pamatotību, bet gan to, vai zemākas instances tiesa lietas izskatīšanā ir ievērojusi materiālo un procesuālo tiesību normas. Līdz ar to pieteicējas iebildumi pret Valsts ieņēmumu dienesta lēmumu un rīcību nerada pamatu kasācijas tiesvedības ierosināšanai un nav pārbaudāmi kasācijas instances tiesā. To, vai dienests ir pareizi aprēķinājis pieteicējai papildus budžetā maksājamo nodokli, ir pārbaudījusi apgabaltiesa, savukārt pieteicēja argumentētus iebildumus nav norādījusi.

[7] Pieteicēja uzskata, ka, izskatot lietu, bija jānoskaidro, vai pieteicējai bija kavētie nodokļu maksājumi un kādu apmēru no papildus aprēķinātā nodokļa pieteicēja ir samaksājusi.

Tā kā izskatāmajā lietā tiesai bija jāpārbauda, vai Valsts ieņēmumu dienests pieteicējai pareizi aprēķinājis papildus budžetā maksājamo nodokli, apgabaltiesai nebija jāskaidro pieteicējas nodokļu saistību apmērs, jo tas neietekmē pienākumu aprēķināt un samaksāt valsts budžetā nodokli no ienākumiem, ko likumdevējs definējis kā ar iedzīvotāju ienākuma nodokli apliekamus ienākumus.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.[1]panta pirmo daļu, senatoru kolēģija

nolēma

Atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 22.decembra spriedumu. Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore D. Makarova Senatore Dz. Amerika Senatore V. Kakste